

IC 1321/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku, Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Piotrowska

Protokolant: (...)

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2016 roku w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa J. K., W. K.

przeciwko (...) Spółki Akcyjnej w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powodów J. K. i W. K. kwoty po 2.509,69 zł (dwa tysiące pięćset dziewięć złotych sześćdziesiąt dziewięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 03 sierpnia 2015r. do dnia zapłaty,

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

III. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powodów J. K. i W. K. kwoty po 992,50 zł (dziewięćset dziewięćdziesiąt dwa złote pięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu,

IV. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku kwotę 170,84 zł (sto siedemdziesiąt złotych osiemdziesiąt cztery grosze) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt IC 1321/15

UZASADNIENIE

Powodowie J. K. i W. K. wnieśli o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w W. (dalej: (...)) solidarnie na rzecz powodów kwoty 4.711,89 zł tytułem odszkodowania wraz z odsetkami ustawowymi za okres od 3 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 307,50 zł tytułem zwrotu kosztów sporządzenia kosztorysu wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 24 lipca 2015 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu wg norm przepisanych.

Uzasadniając, powodowie wskazali, iż w dniu 2 lipca 2015 r. samochód powodów marki S. o nr rej. (...) został uszkodzony w wypadku samochodowym, którego sprawcą był kierowca ubezpieczony u pozwanego (...). Powodowie podali, iż zgłosili szkodę do ubezpieczyciela sprawcy wypadku, który przyznał im ostatecznie odszkodowanie w wysokości 10.086,26 zł. Zdaniem powodów wypłacona przez (...) kwota świadczenia ubezpieczeniowego nie pokrywa w pełni strat przez nich poniesionych. Nadto powodowie wskazali, iż domagają się zwrotu kwoty 307,50 zł, przeznaczonej na wykonanie kosztorysu.

W odpowiedzi na pozew pozwany domagał się oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych oraz kosztów pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

W uzasadnieniu, pozwany podniósł, iż nie widzi podstaw do wypłaty wyższej kwoty odszkodowania niż wypłacona po przeprowadzonym postępowaniu likwidacyjnym. Wskazał, że wysokość odszkodowania została ustalona przy przyjęciu stawki za 1 rbg w wysokości 60,00 zł netto, części zamiennych oryginalnych, o jakości (...) i porównywalnej jakości według bazy systemu (...). Zdaniem pozwanego żądanie zwrotu kosztów sporządzenia kalkulacji naprawy jest nieuzasadnione.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 lipca 2015 r. miał miejsce wypadek samochodowy, w wyniku którego uszkodzony został pojazd marki S. o nr rej. (...). Sprawcą wypadku był kierowca ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego (...) S.A. w W..

Okoliczność bezsporna, nadto dowód: oświadczenie sprawcy kolizji drogowej – akta szkody, s. 158, druk zgłoszenia szkody – akta szkody, s. 179 – 183.

Samochód stanowił współwłasność powodów J. K. i W. K..

Okoliczność bezsporna, nadto dowód: kopia dowodu rejestracyjnego – akta szkody – s. 156 – 157.

Na skutek zgłoszenia szkody przez powodów w dniu 2 lipca 2015 r., pozwany wydał dnia 14 lipca 2015 r. decyzję, w której przyznał powodom odszkodowanie w wysokości 10.086,26 zł.

Okoliczność bezsporna, nadto dowód: pismo z dnia 14 lipca 2015 r. – k. 5.

Powodowie zlecieli wykonanie kalkulacji naprawy szkód w pojeździe niezależnemu rzeczoznawcy. Koszt sporządzenia kosztorysu wynosił 307,50 zł.

Dowód: faktura VAT nr (...) – k. 13.

Technicznie i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu marki S. (...) o nr rej. (...) do stanu sprzed zdarzenia z dnia 2 lipca 2015 r., zgodnie z technologią naprawy wskazaną przez producenta pojazdu, przy uwzględnieniu stawek za roboczogodziny prac naprawczych (blacharskich i lakierniczych), mieszczących się w przedziale środka cen stosowanych przez przeciętne warsztaty rzemieślnicze działające na terenie T., tj. 100/120 zł netto i zgodnie z zasadami bezpieczeństwa oraz przy zastosowaniu części oryginalnych serwisowych, które nie spowodują wzrostu wartości pojazdu w stosunku do wartości sprzed szkody, wyniosły kwotę 14.800,54 zł brutto. W celu pełnej restytucji pojazdu należy do naprawy wykorzystać takie same części, jakie istniały przed kolizją.

Dowód: opinia biegłego T. M. wraz z kalkulacją kosztów – k. 82 – 108.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w przeważającej części – dotyczącej kwoty żądania zapłaty odszkodowania – było uzasadnione i zasługiwało na uwzględnienie.

Powyższe okoliczności faktyczne Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych do akt sprawy, w tym znajdujących się w aktach szkody, a także na podstawie opinii biegłego sądowego T. M., oceniając ją jako pełną i wyczerpującą, wskazane w niej wnioski zostały w sposób logiczny wyprowadzone z poczynionych ustaleń. Sąd uznał, iż sporządzona przez biegłego opinia w pełni pozwala na ustalenie zakresu odpowiedzialności pozwanego. Strony nie zakwestionowały opinii, jednak pozwany wskazał, iż jego zdaniem do naprawy zastosowane powinny być części o jakości (...), z uwagi

na to, że części te są częściami oryginalnymi, dostępnymi poza serwisem. Powodowie wskazali zaś, że na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego nie można uznać, że pojazd posiadał odmienną od oryginalnej kompletację, w związku z czym uzasadnionym będzie wykorzystanie do naprawy części oryginalnych.

Okoliczności faktyczne między stronami były w dużej mierze bezsporne, pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności za szkodę oraz faktu zaistnienia zdarzenia ani też zakresu uszkodzeń powstałych w przedmiotowym zdarzeniu, uwzględnionych w decyzji pozwanego na etapie likwidacji szkody. Sporna była zaś wysokość należnego odszkodowania z uwagi na różnicę w wysokości przyjętych przez strony stawek za roboczogodzinę oraz jakości części potrzebnych do naprawienia szkody.

Wobec powyższego istotnym było ustalenie wysokości powstałej w pojeździe powodów szkody.

Zgodnie z treścią art. 822 § 1, 2 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Na mocy art. 824 § 1 k.c., o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody. Dlatego istotne znaczenie dla ustalenia wysokości szkody, ma zatem również odpowiedzialność odszkodowawcza pozwanego ubezpieczyciela w świetle przepisu art. 361 § 2 k.c., statuującego zasadę pełnej kompensacji szkody a także przepisu art. 363 § 1 k.c. stanowiącego, że poszkodowanemu przysługuje uprawnienie do wyboru czy naprawienie szkody nastąpić ma przez przywrócenie do stanu poprzedniego, czy przez zapłatę określonej sumy pieniężnej. Dlatego bez znaczenia dla wysokości dochodzonego żądania z tytułu naprawienia szkody w pojeździe mechanicznym ma to, czy poszkodowany dokonał naprawy pojazdu oraz zakresu tych napraw, oraz wykorzystania do tego części używanych lub nieoryginalnych. Zgodnie z argumentacją wyrażoną w tezie i uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r. (III CZP 32/03, OSNC 2004/4/51), którą Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela i przyjmuje za własną – odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. Przy czym jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 sierpnia 2003 r., sygn. akt IV CKN 387/01 obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSPiKA 2002, nr 7-8, poz. 103).

W niniejszej sprawie biegły sporządził opinię, w której stwierdził, iż technicznie i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu marki S. (...) o nr. rej. (...), uszkodzonego wskutek przedmiotowej kolizji drogowej, zgodnie z technologią naprawy wskazaną przez producenta pojazdu i zasadami bezpieczeństwa oraz przy zastosowaniu części oryginalnych wyniosły 14.800,54 zł brutto. Sąd nie znalazł podstaw aby kwestionować prawidłowości i wiarygodności tego wyliczenia. Za właściwą stawkę roboczogodziny prac blacharsko-lakierniczych przyjęto stawki średnie na terenie T. w warsztatach umożliwiającym prawidłowe przeprowadzenie naprawy samochodu w wysokości odpowiednio 100/120 zł netto. Należy podkreślić, iż zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem, jedynie zastosowanie do wymiany oryginalnych elementów oraz ich wymiana zgodnie z technologią producenta daje gwarancję, że pojazd zostanie doprowadzony do stanu sprzed wypadku i spełniać będzie wymagania przewidziane przez jego producenta. Jedynie bowiem taka naprawa, z użyciem oryginalnych części, daje gwarancję bezpieczeństwa podczas używania naprawionego po kolizji pojazdu, zgodnego z założeniami producenta. W toku postępowania likwidacyjnego nie stwierdzono zastosowania innych części niż oryginalne. W świetle powyższego niesłuszne były twierdzenia pozwanego, że do naprawy należało zastosować części o jakości (...) (oryginalnych, dostępnych poza serwisem). Jest faktem notoryjnym, iż samochód po naprawie serwisowej cenowo jest niższej wartości rynkowej od takiego pojazdu, który

był bezkolizyjny. Warto odnotować w tym miejscu, za tezą Sądu Najwyższego wskazaną w wyroku z dnia 5 listopada 1980 roku, iż „zwiększenie wartości rzeczy (samochodu) po naprawie można by uwzględnić tylko wówczas, gdyby chodziło o wykonanie napraw takich uszkodzeń, które istniały przed wypadkiem, albo ulepszeń w stosunku do stanu przed wypadkiem (III CRN 223/80, OSNCP 1981/10/186). Sąd orzekający podziela przywołane stanowisko Sądu Najwyższego. O wzroście wartości naprawionego nowymi, oryginalnymi częściami samochodu można mówić tylko w przypadku naprawy uszkodzeń, które istniały już przed wypadkiem, bądź też pojazd w wyniku naprawy uległ ulepszeniu. Żadna z tych okoliczności nie wystąpiła w niniejszym przypadku. Tezy przeciwnej pozwany w każdym razie nie udowodnił.

Od wskazanej przez biegłego kwoty, Sąd odjął kwotę wypłaconą przez ubezpieczyciela powodom w toku postępowania likwidacyjnego (10.086,26 zł). Różnica obu wartości wynosiła 4714,28 zł i przekraczała kwotę dochodzoną w przedmiotowej sprawie przez powodów. Z tego powodu należało zasądzić od pozwanego na rzecz powodów kwotę wskazaną w pozwie tj. w sumie 4.711,89 zł.

Powodowie domagali się również zasądzenia kwoty 307,50 zł tytułem kosztów poniesionych na etapie postępowania przedprocesowego. Sąd uznał, że poniesienie kosztów sporządzenia opinii przez rzeczoznawcę samochodowego było zasadne. Powodowie, nie dysponując fachową wiedzą, nie byli w stanie sami oszacować kosztów przywrócenia swego pojazdu do stanu poprzedniego i tym samym nie mogli w inny sposób udokumentować pozwanemu zasadności i wysokości zgłoszonych roszczeń. Kwota ta mieści się w ramach adekwatnego związku przyczynowego ze szkodą (tak też Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 18.05.2004 r. III CZP 24/04, publ. OSNC 2004/7-8/117). Opierając się na załączonej fakturze, wyceniającej usługę na kwotę 307,50 zł, Sąd zasądził w zakresie zwrotu kosztów sporządzenia kalkulacji szkody zgodnie z żądaniem pozwu.

Sąd nie znalazł uzasadnienia dla zastosowania w przedmiotowej sprawie przepisów regulujących solidarność wierzycieli. Zgodnie z art. 369 k.c. zobowiązanie jest solidarne, jeżeli to wynika z ustawy lub czynności prawnej. Między stronami nie doszło do dokonania żadnej czynności prawnej, a zobowiązanie powstało w wyniku czynu niedozwolonego. Jedyne uregulowanie w tym zakresie dotyczące solidarności zawiera przepis art. 441 § 1 k.c. dotyczy on jednak sytuacji, gdy kilka osób odpowiada za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym – to ich odpowiedzialność jest solidarna. Z przepisu tego nie sposób wywieść jednak solidarności po stronie osób poszkodowanych.

Samochód, który uległ szkodzie, stanowi współwłasność powodów, na co sami wskazali w pozwie. W aktach sprawy brak jakichkolwiek dowodów na okoliczność tego w jakich udziałach przysługuje powodom współwłasność tej rzeczy, dlatego w oparciu o przepis art. 197 k.c. należało przyjąć domniemanie, iż udziały współwłaścicieli są równe. Oznacza to, iż każdy ze współwłaścicieli doznał uszczerbku w majątku jedynie do wysokości swojego udziału.

Jak wynika z art. 379 § 1 k.c. jeżeli jest kilku dłużników lub kilku wierzycieli, a świadczenie jest podzielne, zarówno dług, jak i wierzytelność dzielą się na tyle niezależnych od siebie części, ile jest dłużników albo wierzycieli. Części te są równe, jeżeli z okoliczności nie wynika nic innego. W przedmiotowej sprawie po stronie wierzyciela występują dwa podmioty. Z okoliczności sprawy nie wynika, jakoby powodowie posiadali udziały w nierównych częściach.

Mając na względzie powyższe Sąd w punkcie I wyroku zasądził kwotę w wysokości zgodnej z żadaną w pozwie, przyznając ją jednak w częściach równych każdemu z powodów – 2.509,69 zł dla J. K. i 2.509,69 zł dla W. K..

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 359 § 1 k.c., zgodnie z którymi jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, choćby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Istotne jest więc ustalenie momentu, w którym dłużnik opóźnił się ze spełnieniem świadczenia.

Termin spełnienia świadczenia przez dłużnika, którym jest zakład ubezpieczeń, w ramach ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, oznaczony jest przez przepis 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) (Dz. U. 2003 nr 124, poz. 1152), według którego, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia

o szkodzie. Jedynie w przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe (ust. 2).

W przedmiotowej sprawie szkoda została zgłoszona w dniu 2 lipca 2015 roku, w związku z czym ubezpieczyciel winien zlikwidować szkodę i wypłacić należne odszkodowanie w terminie 30 dni, tj. do dnia 2 sierpnia 2015 roku, albowiem nie zachodziły w przedmiotowej sprawie okoliczności uniemożliwiające ustalenie w tym terminie odpowiedzialności ubezpieczyciela za szkodę. Zasadnym było zatem zasądzenie odsetek ustawowych od 3 sierpnia 2015 roku, w tym również od kwoty 307,50 zł, bowiem w momencie zgłoszenia szkody w tym zakresie (24 lipca 2015 r.), nie upłynął jeszcze termin, w którym ubezpieczyciel miał obowiązek zlikwidować szkodę.

Z uwagi na powyższe należało w punkcie II wyroku oddalić powództwo w zakresie żądanych odsetek ustawowych od kwoty 307,50 zł oraz w przedmiocie zasądzenia należności solidarnie na rzecz powodów.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na mocy art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., 100 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c., uznając powodów za stronę wygrywającą spór. Wprawdzie powództwo zostało oddalone w określonym w poprzednim akapicie zakresie, jednakże powodom udało się uzyskać kwotę w dochodzonej wysokości i tym samym ulegli pozwanemu tylko co do nieznacznej części żądania. Konsekwencją wyłączenia solidarności po stronie powodów była konieczność rozdzielenia również zasądzonych kosztów procesu. Przy czym na koszty te składały się: opłata od pozwu w wysokości 251 zł, zaliczka na wynagrodzenie biegłego – 500 zł, koszt zastępstwa procesowego wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 1.234 zł, w sumie 1985 zł. Po rozdzieleniu tej kwoty w częściach równych, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powodów odpowiednio po 992,50 zł.

Biorąc pod uwagę, iż wynagrodzenie biegłego w niniejszej sprawie wyniosło łącznie 670,84 zł, a więc o 170,84 zł przekroczyło wysokość pobranej zaliczki, należało nakazać ściągnąć tę, wyłożoną tymczasowo przez Skarb Państwa, kwotę od strony przegrywającej sprawę – pozwanego, co też Sąd uczynił w punkcie IV. wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)